

Med Hensyn til Flertallets ovennævnte Forslag, der findes aftrykt som Bilag 13, bemærkes følgende:

Kommissionens Flertal er gaaet ud fra, at Afgiften ikkun skal være en »Dækningsafgift«, en Afgift, der i saa stort Omfang som muligt skal tilvejebringe Dækning for de Beløb, som af Stat og Kommune — eventuelt ogsaa af private — anvendes til Anlægget af de i Loven omhandlede Jernbaner, idet Flertallet i saa Henseende skal henvise til Udtrykkene i Jernbanelovens § 14: »en Afgift til dem, der udrede Anlægsudgifterne«. I Overensstemmelse hermed bør Skatten efter Flertallets Mening som foreslaaet i det af Regeringen i Rigsdagssamlingen 1907—08, fremsatte Lovforslag være nøje knyttet til hvert enkelt Jernbaneanlæg, saaledes at der af den Værdistigning, som hvert Anlæg skaber, kun svares Afgift til Dækning af Udgifterne til dette Anlæg, ikke til andre Anlæg eller til andre Øjemed, samt saaledes, at Afgiftens samlede Nettoudbytte ikke skal overskride vedkommende Banes Anlægsudgifter; paa samme Maade som i Regeringens Forslag er det dog anset rettest i Forslagets § 14 at henskyde til Lovgivningsmagtens fremtidige Afgørelse, hvorledes der skal forholdes med det overskydende, hvis Afgiften — mod Forventning — skulde indbringe et større Beløb.

Det har endvidere staaet Flertallet klart, at den Omstændighed, at Skatten efter det anførte er lokal, samt at der her lovgives paa et nyt og uprøvet Omraade, maa opfordre til at gaa særdeles varsomt og lempeligt frem, saaledes at Uretfærdighed og Fejltagelser saa vidt muligt undgaaes, selv om man ikke kan vente at undgaa den Misfornøjelse, der hidrører fra, at Beboere af andre Egne af Landet i tidligere Tid have faaet Jernbaner og lignende Stats- og kommunale Anlæg med den deraf flydende Værdistigning, uden at de paagældende have afgivet nogen Del af denne til det offentlige.

Saa vel under Hensyn til, at Afgiftsprocenten af de anførte Grunde maa sættes ret lavt, som fordi det er magtpaaliggende, at Omkostningerne ved Afgiftens Paaligning og Opkrævning ikke opsluge en større Del af Afgiftens Beløb, har Opmærksomheden været henvendt paa, at det vil være af stor Betydning, at reducere nysnævnte Omkostninger saa meget som muligt.

I dette Øjemed har Flertallet overvejet, om der allerede nu skulde eksistere Beskatningsmyndigheder, der kunde udføre de med Skattens Paaligning uundgaeligt følgende Vurderinger, saaledes at det blev undgaaet at skabe et nyt og nødvendigvis bekosteligt Apparat af Vurderingsinstitutioner i flere Instanser.

Flertallet har da ment, at de ifølge Ejendomsskyldloven oprettede Vurderingsraad med tilhørende Appellinstans, Overskyldraadet, vilde egne sig særlig godt til at udføre de nødvendige Vurderinger etc. ogsaa af den Grund, at Ejendomsskylden allerede er indlevet i Befolkningens Bevidsthed som et fast Led i den bestaaende Beskatning. Ved at knytte Værdistigningsafgiften saa nær til Ejendomsskylden som muligt, saaledes at den fremtræder som en moderat og tidsbegrænset Afgift af en vedkommende Ejendom ved andres Foranstaltninger tilført Værdiforøgelse, vil det formentlig opnaas, at Befolkningen vil betragte Afgiften som en retfærdig og rimelig Foranstaltning. Naar de fornødne Vurderinger udføres samtidig med Vurderingerne til Ejendomsskyld, efter de samme Regler og af de samme Myndigheder, vil der opnaas dels en betydelig Besparelse i Udgifter, dels at faa Vurderingerne udførte af Mænd, der forud have Kendskab til og Øvelse i at udføre den Art af Forretninger, og som ere i Besiddelse af det fornødne Materiale og Oplysninger om Ejendomsforhold etc.

Ud fra disse Betragtninger har Flertallet udarbejdet sit Forslag, der, som det vil ses, gaar ud paa under Navn af Jernbaneskyld at paalægge en moderat aarlig Afgift af $1\frac{1}{2}$ pCt., der svares i 50 Aar af den Værdistigning, som ved det paagældende Jernbaneanlæg er tilført vedkommende Ejendom; dog skal bemærkes, at L. Bramsen